

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: **M.H.**
bytem [REDACTED]
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2017, č. j. OD 760/17-2/67.1/17206/Li,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 27. 6. 2017, č. j. OD 760/17-2/67.1/17206/Li, a rozhodnutí Magistrátu města Liberec ze dne 19. 4. 2017, č. j. MML035352/17/1140/OD/Hai, se zrušují pro vady řízení a nezákonnost a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Václava Voříška.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru dopravy (dále jen „magistrát“ či „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 4. 2017, č. j. MML035352/17/1140/OD/Hai.
2. Rozhodnutím magistrátu byl žalobce shledán odpovědným za správní delikty provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s porušením § 10 odst. 3 uvedeného zákona. Správních deliktů se měl žalobce dopustit osmi skutky tím, že jako provozovatel vozidla tovární značky ■■■, registrační značky ■■■ (dále jen „vozidlo č. 1“), kterým byly spáchány delikty označené v rozhodnutí ad 1 - 5 a registrační značky XX (dále jen „vozidlo č. 2“), kterým byly spáchány delikty označené v rozhodnutí ad 6 - 8, nezajistil, aby při užití motorového vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, když bylo zjištěno, že se řidič s výše uvedenými vozidly z nedbalosti v ulici ■■■ v ■■■ neřídil dopravní značkou č. IP 12 (Vyhrazené parkoviště) s dodatkovou tabulkou (č. E 13) "Pro držitele platné parkovací karty vydané SML". Řidič tuto značku nerespektoval s vozidlem č. 1 dne 28. 4. 2016 [ad 1)] minimálně v době od 9:31 do 9:40 hod., dne 1. 5. 2016 [ad 2)] minimálně v době od 19:34 do 19:40 hod., dne 7. 5. 2016 [ad 3)] minimálně v době od 6:41 hod. do 6:50 hod., dne 8. 5. 2016 [ad 4)] minimálně v době od 20:05 hod do 20:14 hod., dne 9. 5. 2016 [ad 5)] minimálně v době od 19:11 hod. do 19:20 hod., a s vozidlem č. 2 dne 15. 5. 2016 [ad 6)] minimálně v době od 14:50 hod do 15:06 hod., dne 25. 5. 2016 [ad 7)] minimálně v době od 19:40 hod do 19:54 hod. a dne 29. 5. 2016 [ad 8)] minimálně v době od 8:20 hod do 8:34 hod. Tímto jednáním byl porušen § 4 písm. c) ve spojení s § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu a jednání vykazovalo znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
3. Za uvedené správní delikty byla žalobci dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2 500 Kč. Současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
4. Z přiloženého správního spisu vyplynulo, že městská policie oznámila (ke každému případu samostatnými listinami) dne 10. 6. 2016 [ad 1)], 14. 6. 2016 [ad 2)], 16. 6. 2016 [ad 3 - 8)], shora popsané přestupky neznámého pachatele magistrátu, současně postoupila fotodokumentaci zachycující parkování předmětných vozidel bez umístění platné parkovací karty ve vozidle, dále oznámila datum a čas parkování a dopravní značení vyhrazeného parkoviště (dopravní značka IP 12 s dodatkovou tabulkou o

povinnosti držet platnou parkovací kartu pro parkování v tomto místě) a mapu zachycující místo přestupku.

5. Jako provozovatel vozidel byl zjištěn žalobce. Proto byl výzvami ze dne 28. 6. 2016 [ad 7 a 8)], 13. 7. 2016 [ad 3, 5 a 6)], 15. 7. 2016 [ad 4)], 22. 7. 2016 [ad 2)] a 26. 7. 2016 [ad 1)], vyzván k zaplacení určené částky za správní delikt provozovatele vozidla a současně poučen o tom, že může označit řidiče, který se uvedeného přestupkového jednání s vozidlem dopustil. Ve dnech 1. 8. 2016 a 27. 7. 2016 žalobce sdělil magistrátu, že vozidla řídil pan ■■■, nar. ■■■, trvale bytem ul. ■■■, ■■■, adresa faktického pobytu (doručovací adresa) P. 9, O.
6. Dne 15. 2. 2017 provedl magistrát ve všech případech záznamy o odložení věci podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, protože správní orgán nezjistil do 60 dnů, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Příkazem z téhož dne žalobce shledal odpovědným ze shora popsanych správních deliktů podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Proti příkazu podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce ■■■ s.r.o. dne 1. 3. 2017 odpor, který nebyl nijak odůvodněn.
7. Správní delikty byly projednány při ústním jednání dne 11. 4. 2017, kterého se žalobce ani jeho zmocněnec nezúčastnili. Magistrát při ústním jednání provedl dokazování dosud obstaraným spisovým materiálem. Rozhodnutím ze dne 19. 4. 2017 shledal magistrát žalobce odpovědným z uvedených správních deliktů. V odůvodnění svého rozhodnutí magistrát uvedl, že vycházel z oznámení o přestupcích, z fotodokumentace z místa ■■■ přestupků, ze které je zřejmé místo parkování vozidel v ulici ■■■ v ■■■, ze situačních plánek z místa přestupků a z výpisů z centrálního registru vozidel. Magistrát konstatoval, že osobu označenou jako řidič vozidel předvolal k podání vysvětlení. Určená osoba zaslala ohledně přestupků správnímu orgánu písemné vysvětlení, kde se přiznává, svůj skutek považuje za nevědomý a dále nechtěla ve věci vypovídat. Šetření policie ke zjištěnému cizinci bylo bezvýsledné, proto byly přestupky podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odloženy. Magistrát dále uvedl, že sdělená osoba figurovala jako možný řidič již ve více jím vedených případech a je tu proto podezření na obstrukční postup prezentovaný na webových stránkách. Magistrát se dále zabýval tím, zda byly splněny podmínky odpovědnosti za správní delikty podle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu. Uvedl, že podmínka uvedená v § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, tj. že se jednalo o neoprávnění zastavení a stání, byla splněna a jednání bylo řádně zdokumentováno písemně i fotograficky. Bylo zjištěno, že předmětná vozidla č. 1 a 2 ve výše uvedených časových intervalech, stála na vyhrazeném parkovišti bez viditelně umístěné platné parkovací karty. Jednání vykazovalo znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, byla porušena povinnost dle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, čímž byla naplněna podmínka podle § 125f odst. 2 písm. b) tohoto zákona. Popsané porušení pravidel provozu na

pozemních komunikacích nemělo za následek dopravní nehodu, byla tedy splněna i podmínka dle § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu. Magistrát proto dospěl k závěru, že byly splněny veškeré podmínky pro odpovědnost provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Vzhledem k tomu, že jde o odpovědnost objektivní a žalobce nebyl zproštěn odpovědnosti provozovatele vozidla, za spáchané správní delikty odpovídá a bylo možné mu uložit pokutu v souladu s § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu.

Ve spojení s § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, magistrát přistoupil k uložení pokuty na horní hranici zákonem stanoveného rozpětí ve výši 2 500 Kč, vzhledem k opakovanému porušení odpovědnosti provozovatele vozidla.

8. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které ani k výzvě magistrátu nedoplnil.
9. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 27. 6. 2017 žalovaný žalobcovo odvolání zamítnul a prvostupňové rozhodnutí magistrátu potvrdil. Podle žalovaného magistrát postupoval v souladu se zákonem o silničním provozu, správním řádem a zákonem o přestupcích a vyvinul maximální úsilí k vyřešení přestupků s osobou řidiče, kterého označil žalobce. Žalovaný zdůraznil, že samotný přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu není předmětem řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Dále se žalovaný zabýval splněním podmínek odpovědnosti za správní delikty provozovatele vozidla podle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu. Dle žalovaného jednání řidiče vozidel vykazuje formální i materiální znak přestupku, neboť nebyla respektována dopravní značka, čímž byla ohrožena bezpečnost a plynulost provozu bráněním ve využívání vyhrazeného parkoviště těm, pro něž je určeno. Jednání řidiče zároveň nemělo za následek dopravní nehodu. Žalobce porušil svou povinnost stanovenou v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, za správní delikt odpovídá a magistrát mu v souladu s § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu uložil pokutu na maximální hranici zákonem stanoveného rozmezí, což bylo zcela odpovídající, vzhledem k tomu, že se jedná o opakované porušení odpovědnosti provozovatele vozidla. Žalovaný zároveň v odůvodnění opravil ustanovení, které stanovuje rozmezí sazby pokuty, z nesprávného § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu na správné § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu.

II. Žaloba

10. Žalobce ve včasné žalobě namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí i rozhodnutí magistrátu. Správní orgán dle jeho názoru pouze konstatoval právní a skutkové závěry, aniž uvedl, jaké úvahy ho k takovým závěrům vedly a z jakých podkladů a zákonných ustanovení při tom vycházel. Není např. zřejmé, jak žalovaný z fotodokumentace, jakožto v podstatě jediného usvědčujícího důkazu, dovodil, že se jednalo o vozidlo

žalobce,

kde a kdy stálo nebo zastavilo, zda se jednalo o úsek platnosti údajně porušené dopravní značky, že řidič vozidla nebyl držitelem parkovací karty apod. Nebylo ani prokázáno, že by se v daném případě jednalo o stání, definici stání se žalovaný nezabýval.

11. Správní orgán rovněž neřešil otázku, zda se v daném případě nejednalo o výjimku dle § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu. S tím souvisí i to, že žalobci je napadeným rozhodnutím kladeno za vinu též jednání, které není protiprávní, neboť první tři minuty stání z každého z osmi správních deliktů nebyly v rozporu s tímto ustanovením.
12. Prvostupňové správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné i proto, že se nezabývalo materiální stránkou správního deliktu, tedy zda byl natolik škodlivý, aby bylo možno považovat za legitimní jej trestat.
13. Z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů také nelze zjistit, jakou časovou verzi příslušných předpisů užíly. Není tak zřejmé ani to, zda bylo v souladu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod zkoumáno, jestli je novější právní úprava pro žalobce příznivější, a pokud ne, tak zda byla užita úprava účinná v době spáchání údajných správních deliktů.
14. Ke spáchání správních deliktů dle žalobce nedošlo jeho reakcí na výzvu správního orgánu, jak uvádí správní orgán prvního stupně, ale tím, že nezajistil, aby při řízení vozidla nedošlo k porušení pravidel provozu.
15. Správní orgán se dále nezabýval tím, zda předmětná dopravní značka byla na dané místo umístěna oprávněným subjektem opatřením obecné povahy dle § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu. Je tak nutné *in dubio pro reo* vycházet z toho, že značka právní základ neměla, a proto nebyla právně závazná.
16. Žalobce dále namítal, že se správní orgán nevypořádal s námitkami, které uplatnil řidič jeho vozidla, tj. že byl držitelem parkovací karty, pouze si ji zapomněl v jiném vozidle, případně že se mylně domníval, že parkovací kartu má.
17. Dle žalobce správní orgán netvrdil a neprokázal, že byly splněny podmínky zpoplatnění užívání pozemní komunikace dle § 23 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. Pokud by tyto podmínky splněny nebyly, nebylo by možno nerespektování dopravní značky IP 12 sankcionovat. Dle žalobce přitom v nařízení obce č. 1/2012 platném v době spáchání skutků 1 - 6 není ulice Matoušova zařazena mezi ulicemi, jež lze užít pouze s parkovací kartou. Z toho žalobce dovozuje, že skutky 1 - 6 nebyly protiprávní. Zmíněným nařízením obce se však správní orgán nezabýval. Nebylo prokázáno ani to, zda příslušný orgán obce vydal cenové rozhodnutí, jímž

stanovil cenu parkovacích karet. Z předmětné dopravní značky nevyplývá povinnost mít parkovací kartu umístěnou viditelně ve vozidle, správní orgán se nicméně ani nepokusil zjistit, zda k danému vozidlu byla parkovací karta vydána. Neřešil ani to, kdo měl vozidlo v držení, přestože podstatné není, kdo je provozovatel, nýbrž kdo vozidlo fakticky užíval.

18. Správní orgán I. stupně také postupoval v rozporu s § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu, neboť nevedl společné řízení o všech sbíhajících se správních deliktech, a za tyto v rozporu s § 125g odst. 3 téhož zákona neuložil společnou pokutu, a nezohlednil tak absorpční zásadu. Žalobce navrhoval, aby soud provedl důkaz spisy ohledně všech správních deliktů dle § 125f zákona o silničním provozu, které byly, jsou či mohou být žalobci kladeny za vinu správním orgánem I. stupně.
19. Žalobce však současně namítal, že všechny údajné správní delikty jsou pokračujícím správním deliktem, neboť je poji jednotný záměr (potřeba zaparkovat), stejný nástroj spáchání (vozidlo provozované žalobcem), blízká časová souvislost (k osmi dílčím útokům došlo během necelého měsíce) i místní (pokaždé na stejné ulici), způsob spáchání i právní kvalifikace. Správní orgány postupovaly v rozporu s § 125h zákona o silničním provozu, neboť požadovaly určenou částku za každý dílčí útok neoprávněně.
20. Výrok rozhodnutí magistrátu pak podle žalobce neobsahuje všechna právní ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno. Jedná se zejména o § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, který obsahuje zákonná kritéria pro výměru pokuty. Absentuje také odkaz na § 125g odst. 3, podle něhož byla ukládána společná pokuta a uplatněna absorpční zásada, a § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu, který obsahuje sankční sazbu, podle níž byla žalobci pokuta uložena. Z výroku dále nelze dovodit, zda mělo údajné porušení pravidel za následek dopravní nehodu či nikoliv, ačkoliv absence nehody je znakem skutkové podstaty dle § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu. Správní orgán sice v odůvodnění konstatoval, že porušení pravidel provozu nemělo za následek dopravní nehodu, tento závěr však blíže odůvodnil. Při použití zásady *in dubio pro reo* je ale nutné vycházet z toho, že k nehodě došlo, a nebyly tedy naplněny znaky dané skutkové podstaty.
21. Žalobce také poukázal na neurčitost specifikace místa spáchání údajných správních deliktů ve výroku rozhodnutí. Magistrát vymezil místo spáchání přestupků jako celou ulici ■■■ v ■■■. Žalobce zjistil, že v této ulici se nachází velké množství parkovacích míst, na kterých platí rozdílné režimy parkování, např. parkování zpoplatněné pomocí parkovacího automatu. Z výroku by mělo být podle žalobce patrné, zda vozidlo skutečně stálo v úseku údajně porušované dopravní značky. Žalobce v této souvislosti odkázal na případ řešený Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42. Z výroku rovněž nelze dovodit, že by se jednalo o zastavení nebo stání. Z výroku by mělo vyplývat, že řidič vozidla stál v úseku platnosti značky, ačkoliv pro něj nebylo parkoviště vyhrazeno. Stejnými nedostatky skutkové a právní

kvalifikace trpělo i oznámení o zahájení řízení a žalobce se tak v průběhu správního řízení nemohl řádně hájit.

22. Při ukládání pokuty pak správní orgán I. stupně nepopsal svou rozhodovací praxi v obdobných případech. Rozhodovací praxe je přitom pro správní orgán závazná a měla by být v odůvodnění pokuty popsána, není-li pokuta ukládána na samé spodní hranici sankční sazby.
23. Dle žalobce správní orgán překročil svou pravomoc, pokud žalobci výrokem závazně určil, že pokutu a náklady řízení je povinen uhradit na účet správního orgánu. Tím byl žalobce zbaven možnosti hradit předmětné plnění i jinak, jak to vyplývá z § 163 odst. 3 daňového řádu.
24. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je dle žalobce v rozporu s Ústavou a ústavními principy. Poukázal na to, že Krajský soud v Ostravě podal návrh k Ústavnímu soudu na zrušení relevantních ustanovení zákona o silničním provozu. Proto žalobce navrhl přerušování řízení až do vyřízení zmíněného návrhu.
25. Znakem přestupku (dříve správního deliktu) nepodnikající fyzické osoby podle § 125f zákona o silničním provozu v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 podle § 15 odst. 1 nového přestupkového zákona bylo též zavinění. Teprve 13. 7. 2017 totiž nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění jakožto znak přestupku odstraněno. S ohledem na zásadu retroaktivity in mitius je třeba tuto úpravu omezující odpovědnost fyzické osoby aplikovat i na správní delikty spáchané před 1. 7. 2017. Zákon č. 183/2017 Sb. nabyl platnosti dne 28. 6. 2017, a přestože je v něm uvedeno, že nabývá účinnosti dnem 1. 7. 2017, je třeba dovodit, že účinnosti nabyl až 15. dnem po jeho vyhlášení, tedy 13. 7. 2017. Zákonodárce totiž v rozporu s § 3 odst. 3 zák. č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, netvrdil ani neprokázal, že by stanovení účinnosti dříve než patnáctým dnem po vyhlášení zákona vyžadoval naléhavý obecný zájem. Žalobce současně odmítá, že by správní delikt zavinil, neboť osobu, které vozidlo předával, poučil o nutnosti dodržovat pravidla silničního provozu a vyžádal si od ní slib, že tato pravidla bude respektovat.
26. Žalobce na závěr vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a požadoval anonymizaci rozhodnutí ve věci.
27. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného i prvostupňové rozhodnutí magistrátu zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

28. V písemném vyjádření k žalobě se žalovaný pouze odvolal na napadené rozhodnutí a navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul.

IV. Posouzení věci krajským soudem

29. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s., s limity týkajícími se správního trestání (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, publ. ve Sb. NSS pod č. 3528/2017).
30. Předmětem soudního přezkumu jsou rozhodnutí správních orgánů ve věci správních deliktů provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu, k nimž mělo dojít dne 28. 4. 2016, 1. 5. 2016, 7. 5. 2016, 8. 5. 2016, 9. 5. 2016, 15. 5. 2016, 25. 5. 2016 a 29. 5. 2016.
31. Napadené rozhodnutí bylo v projednávaném případě vydáno dne 27. 6. 2017 a dne 29. 6. 2017 nabylo právní moci. V napadeném rozhodnutí je výslovně uvedeno, že žalovaný postupoval podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve znění platném v době spáchání správních deliktů. Právní úprava předmětného deliktu se ostatně od doby jejich spáchání až novelizace účinné od 1. 7. 2017, kterou byl navíc obsah předmětného ustanovení § 125f zákona o silničním provozu zachován, nezměnila.
32. Dne 1. 7. 2017, tj. až po nabytí právní moci napadeného rozhodnutí, nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, a rovněž zákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích. Oba tyto zákony měly zásadní dopad na právní úpravu dosavadního správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f a násl. zákona o silničním provozu. Od 1. 7. 2017 zákon hovoří o přestupku provozovatele vozidla, a to v souvislosti s „překlopením“ dosavadních správních deliktů (s výjimkou disciplinárních) na přestupky (viz změnový zákon č. 183/2017 Sb. a § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky). Vymezení skutkové podstaty v § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu však změny nedoznalo, nadále platí, že protiprávní jednání, dříve fyzické nebo právnické osoby, nyní provozovatele vozidla, spočívá v tom, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem; přičemž provozovatel za správní

delikt, nově přestupek, odpovídá při splnění podmínek vymezených v odst. 2 uvedeného ustanovení.

Před 1. 7. 2017 i po nabytí účinnosti pozdější právní úpravy byla odpovědnost provozovatele vozidla koncipována jako objektivní (odst. 3) a pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinnosti řidiče nebo pravidel provozu

na pozemních komunikacích vykazuje, maximálně však 10 000 Kč (odst. 4).

33. V souvislosti se změnou právní úpravy se žalobce dovolával pozdější právní úpravy, podle níž znakem přestupku (dříve správního deliktu) nepodnikající fyzické osoby podle

§ 125f zákona o silničním provozu v období od 1. do 13. 7. 2017 nebylo zavinění. V obecné rovině lze žalobci přisvědčit, že je povinností správních orgánů i soudů dostát ústavnímu požadavku dle Čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a zkoumat, zda právní úprava, která nabyla účinnosti po spáchání deliktního jednání, není pro pachatele příznivější, a není na místě ji aplikovat, a to i bez výslovných námitek.

34. Soud dospěl k závěru, že argumentace žalobce ohledně odpovědnosti podle § 125f zákona o silničním provozu jako nikoli objektivní není správná. Zákon č. 183/2017 Sb. nabyt

dle čl. CCLVII účinnosti dne 1. 7. 2017. Není na soudu, aby zkoumal, zda důvody, pro které zákonodárce stanovil dřívější počátek účinnosti uvedeného zákona, byly ve smyslu

§ 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákona a o Sbírce mezinárodních smluv, skutečně dány. K této otázce se shodně vyjádřil již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 4. 2018, č. j. 8 As 201/2017-39. V uvedeném rozsudku i v předchozích rozsudcích ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016-28, či ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1 As 305/2017-32, Nejvyšší správní soud jednoznačně vycházel z toho, že zákon č. 183/2017 Sb. nabyt účinnosti dne

1. 7. 2017. Lze tedy uzavřít, že odpovědnost za správní delikt provozovatele motorového vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu ve znění do 30. 6. 2017 byla koncipována jako objektivní, rovněž k přestupku provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu není s účinností od 1. 7. 2017 dle § 125f odst. 3 uvedeného zákona vyžadováno zavinění. Pozdější právní úprava tak nebyla pro žalobce příznivější, a to ostatně nejen v otázce zavinění, ale v žádném směru, jak konstatoval Nejvyšší správní soud v již zmíněném rozsudku ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1 As 305/2017-32. Z tohoto pohledu jsou proto žalobcem zmiňované okolnosti týkající se předání vozidla řidiči, který se s vozidlem měl dopustit přestupkového jednání, při posouzení odpovědnosti za porušení povinnosti stanovené v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nerozhodné.

35. Soud dodává, že k otázce ústavnosti objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za porušení povinnosti dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu se judikatura správních soudů opakovaně vyjádřila (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016,

č. j. 6 As 73/2016-40, ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32, či ze dne 20. 9. 2016, č. j. 6 As 239/2015-31). Shodně v nedávné době judikoval i Ústavní soud, když zamítl

návrh Krajského soudu v Ostravě na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 (srov. nálezní pléna Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16).

36. K námitce, že rozhodnutí magistrátu je nepřezkoumatelné a nezákonné, protože se správní orgán nezabýval tím, zda byly naplněny podmínky zpoplatnění předmětné pozemní komunikace podle § 23 zákona o pozemních komunikacích vydáním nařízení obce, které by určilo zpoplatněné úseky pozemních komunikací, a zda obec vydala příslušné cenové rozhodnutí, kterým stanovila výši parkovacího poplatku, krajský soud uvádí, že tyto otázky nebyl správní orgán ex offio povinen řešit, a žalobce žádnou námitku zpochybňující dodržení podmínek § 23 zákona o pozemních komunikacích v průběhu správního řízení ani nevznsl. K otázce uvedení či neuvedení ulice Matoušova v nařízení statutárního města Liberce č. 1/2012 soud doplňuje, že Čl. 2 odst. 2 nařízení vymezuje oblast, kde je za účelem parkování nutné být držitelem parkovací karty vydané SML, označením ulic, které tuto oblast ohraničují. Do takto vymezené oblasti ulice ■■■■■ spadá.
37. Určuje-li § 4 písm. c) zákona o silničním provozu povinnost každému účastníku provozu na pozemních komunikacích respektovat dopravní značky, pak ten, kdo tak nečiní, porušuje zákon. Jestliže tedy neznámý řidič nerespektoval dopravní značku IP 12, pak porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Z logiky věci, jakož i z Čl. 3 odst. 2 písm. b) zmíněného nařízení statutárního města Liberec č. 1/2012 pak plyne povinnost řidiče umístit za čelním sklem vozidla platnou parkovací kartu, což se v daném případě nestalo, jak bylo prokázáno pořízenou fotodokumentací. Správní orgány nebyly povinny jiným způsobem zjišťovat, zda byla k vozidlu parkovací karta vydána. Argument, že je podstatné, kdo vozidlo fakticky užíval, je lichý, neboť právě proto, že se provozovatelem vozidla (žalobcem) za řidiče označenou osobu nepodařilo dohledat, byl za správní delikt postižen žalobce, jakožto osoba objektivně odpovědná. Správní orgány se proto nemusely zabývat argumenty údajného řidiče.
38. Žalobce dále namítal řadu nedostatků odůvodnění i výroku správního rozhodnutí magistrátu, jakož i to, že žalovaný toto rozhodnutí v rozporu se zákonem aproboval. Soud k tomu uvádí, že již z odůvodnění rozhodnutí magistrátu je zřejmé, z jakých podkladů správní orgán vycházel a k jakým skutkovým a právním závěrům na základě těchto podkladů dospěl. Je nepochybné, jaké závěry dle správního orgánu plynou z pořízené fotodokumentace. Jako podklad upřesňující místo spáchání deliktu sloužil kromě fotodokumentace rovněž situační plánec s GPS souřadnicemi. Fotodokumentace obsahovala i datum a čas pořízení fotografií, přičemž z logiky věci plyne, že hlídka Městské policie Liberec dorazila na místo dříve, než byly fotografie pořízeny, a místo opustila s alespoň krátkým časovým odstupem po pořízení fotografií. Musela tak být na místě nejméně o několik minut více, než je

zachyceno na fotografiích. To ostatně plyne i z oznámení o přestupku, které lze i dle judikatury, na kterou poukázal žalobce, užít alespoň podpůrně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016-36).

39. Soud nemůže přisvědčit žalobci, že k závěru, že první tři minuty parkování jsou v souladu s § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu. O aplikaci uvedené výjimky lze uvažovat pouze v případě uvedení vozidla do klidu, které dobu tří minut nepřekročilo. V případě žalobce bylo bez pochyb prokázáno, že vozidlo se na vyhrazeném parkovišti nacházelo ve všech případech po dobu delší, než tři minuty, proto je třeba za dobu spáchání deliktu označit celý prokázaný čas parkování bez odečítání tří minut.

40. Doba spáchání deliktu tedy byla zjištěna a ve správních rozhodnutích uvedena. Pokud žalobce namítal, že správní orgány se nedostatečně zabývaly rozdíly mezi zastavením a stáním s tím, že pouze stání je protiprávní, je tato námitka nedůvodná. Jak již bylo uvedeno výše, řidič vozidla byl v daném případě povinen se v souladu s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu řídit dopravní značkou IP 12 označující vyhrazené parkoviště. Dle § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu řidič nesmí v místě označeném touto značkou, pokud pro něj není parkoviště vyhrazeno, ani zastavit ani stát. Řidiči tedy bylo zakázáno i pouhé zastavení, pokud překročilo uvedenou dobu tří minut. Na tomto zákonném zákazu nemůže nic změnit jakýkoli text úpravy v nařízení města.

41. Z postupně pořízených fotografií je nepochybné, že vozidlo zachycené na vyhrazeném parkovišti nebylo v pohybu. Argumentace žalobce, že vozidlo snad mohlo být zachyceno za jízdy je účelová. Fotodokumentace nebyla jediným podkladem pro vydání rozhodnutí, správní orgány z ní nezjišťovaly, kdo je provozovatelem vozidla, když tato skutečnost vyplynula z výpisu z centrálního registru vozidel. Ačkoli žalobce rozhodnutí správních orgánů obsáhle napadá, je třeba poukázat na to, že ve správním řízení vystupoval zcela pasivně. Podal blanketní odpor proti příkazu, nezúčastnil se ústního jednání a podal blanketní odvolání. Správní orgány se tak nemohly zaměřit na vypořádání jakýchkoli žalobcem vytýkaných skutečností.

42. Deliktní jednání spočívalo v parkování vozidla, pro něž nebylo parkoviště určeno, na vyhrazeném parkovišti. Skutečnost, že deliktní jednání neměl za následek dopravní nehodu, se logicky nabízí, navíc je zřejmá z pořízených fotografií. Nebylo proto třeba, aby se správní orgány touto otázkou zabývaly blíže, než jak to učinily.

43. K namítané nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí, pokud jde o posouzení materiální stránky (společenské škodlivosti) přestupku, soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, kde Nejvyšší správní soud konstatuje, že v běžně se vyskytujících případech „jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti.“ Pouze „pokud se k okolnostem naplňujícím formální znaky skutkové podstaty přidruží další významné okolnosti vylučující, aby

jednáním byl porušen či ohrožen zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání nemůže být za přestupek označeno.“

44. Soud uvádí, že o takový případ, v němž by nastaly významné okolnosti, jež by vylučovaly, že porušení povinností dle zákona o silničním provozu bylo pro společnost a zákonem chráněné zájmy škodlivé, se nejednalo. Žalobce v řízení před správními orgány žádné skutečnosti, které by měly snižovat společenskou škodlivost jeho jednání tak, že by materiální znak přestupku nebyl naplněn, neuváděl, skutečnosti uvedené v žalobě jsou namítány spíše v obecné rovině. Soud má proto za to, že správní orgány nebyly povinny otázku materiální stránky přestupku detailně rozebírat. Žalovaný se k této otázce vyjádřil tak, že materiální znak je naplněn porušením zájmu společnosti, přičemž chráněným zájmem je organizace dopravy v určitém území a individuálně pak zájem těch, kteří splnili podmínky pro parkování na vymezených částech místních komunikací, aby příslušná vyhrazená místa sloužila právě jim. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí žalovaného tvoří jeden celek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2009, č. j. 1 Afs 88/2009 - 48, publikovaný pod č. 2646/2012 Sb. NSS). Posuzuje-li tedy soud otázku přezkoumatelnosti správního rozhodnutí, bere v úvahu jak odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak odůvodnění rozhodnutí o odvolání. Správní orgány se ani v tomto směru neměly s čím blíže vypořádat, neboť žalobce žádné okolnosti snižující společenskou škodlivost deliktu netvrdil.
45. V obecné rovině lze souhlasit s žalobcem, že na rozhodnutí správního orgánu je mimo jiné kladen požadavek, aby z něj bylo seznatelné, jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016-23). V souzeném případě byla žalobci uložena pokuta 2 500 Kč dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona, tedy v maximální výši stanoveného rozpětí sankce od 1 500 Kč do 2 500 Kč, které správnímu orgánu ani neponechává velký prostor pro rozsáhlé úvahy, popis správní praxe a důslednou individualizaci trestu. Za této situace podle soudu zcela postačilo, pokud správní orgán I. stupně odůvodnil uložení pokuty v maximální zákonné výši opakovaným porušením odpovědnosti provozovatele. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí doplnil ustanovení § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu, podle něhož se za více správních deliktů provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu, projednaných ve společném řízení, uloží pouze jedna pokuta podle § 125f odst. 3, pro určení výše pokuty se použije sazba pokuty za přestupek nejprísněji postižitelný. V tomto případě se vždy jednalo o přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
46. Z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů bez pochyb plyne, že ke spáchání správních deliktů došlo nezajištěním, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu, nikoli jiným jednáním, jak

naznačuje žalobce. Správní orgány nebyly povinny se v řízení zabývat tím, zda dopravní značka, kterou řidič nerespektoval, byla na místo umístěna opatřením obecné povahy vydaným oprávněným subjektem. Jakékoli pochybnosti o tom, že se jedná o platnou dopravní značku vymezenou ve vyhlášce č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, nevystaly, přičemž předmětem správního řízení nebyl přezkum opatření obecné povahy. Ani žalobce v tomto směru ničeho nenamítal.

47. K námitce nevedení společného řízení o všech sbíhajících se správních deliktech, soud konstatuje, že tato námitka byla vznesena pouze v obecné rovině a soud se k ní proto může vyjádřit pouze tak, že o skutcích popsanych v napadeném rozhodnutí správní orgán společné řízení vedl. Správním orgánům je však třeba vytknout, že i když je z odůvodnění jejich rozhodnutí zřejmé, že za sbíhající se správní delikty byla uložena společná pokuta v souladu s § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu, není toto ustanovení uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí. Soud neprováděl dokazování spisy ohledně všech správních deliktů podle § 125f zákona o silničním provozu, které byly, jsou či mohou být žalobci kladeny za vinu správním orgánem I. stupně, jak požadoval žalobce, protože to pro posouzení důvodnosti žaloby považoval za nadbytečné. Tyto skutečnosti mohou být případně předmětem dokazování v dalším řízení před správními orgány.
48. Žalobci nelze přisvědčit ani v tom, že se v projednávaném případě jednalo o pokračující správní delikt. Trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy jako trestnost trestných činů. Je proto např. vyloučen souběh správních deliktů tam, kde se jedná o pokračující, hromadný nebo trvající delikt (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-135). Podle § 116 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, *se pokračováním v trestném činu rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují, byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného trestného činu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku.* Obdobně zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, účinný od 1. 7. 2017, upravuje pokračování v § 7 tak, že *pokračováním v přestupku se rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují skutkovou podstatu stejného přestupku, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení, blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku.*
49. Aby bylo možné správní delikt charakterizovat jako pokračující, je nutné, aby byla naplněna jak subjektivní souvislost (dílčí útoky jsou vedené jednotným záměrem), tak objektivní souvislost (dílčí útoky naplňují skutkovou podstatu stejného správního deliktu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení, souvisejí časově a předmětem útoku). Nenaplní-li dílčí útoky byť jeden z těchto znaků, půjde o vícečinný souběh, či o recidivu (k tomu srov. BURSÍKOVÁ, L., VENCLÍČEK, J. Otázky související s pokračujícími správními delikty. Správní právo č. 5/2014).

50. Vzhledem k tomu, že jednotný záměr je složkou volní, která souvisí se subjektivní stránkou deliktu, zkoumá se jen u činů úmyslných. Z judikatury Nejvyššího soudu plyne, že „subjektivní souvislost (...) spočívá v postupném uskutečňování jednotného záměru, který zde musí být již na počátku pokračování v trestném činu, tj. při prvním dílčím útoku, neboť jediný trestný čin musí vyplývat z jediné vůle pachatele. (...) U nedbalostního trestného činu je vyloučeno pokračování v trestném činu (...). U nedbalostních trestných činů totiž nelze dovodit jednotný záměr pachatele, tedy subjektivní souvislost spočívající v postupném uskutečňování jednotného záměru“ (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2013, č. j. 8 Tz 97/2012, publikovaný pod č. 35/2014 Sb. s. r. s.). Obdobně Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 25. 9. 2008, sp. zn. 7 To 306/2008, publikovaném pod č. 2/2009 Trestněprávní revue, konstatoval, že nedbalostní trestný čin nemůže být spáchán jako trestný čin pokračující. U nedbalostních trestných činů, kdy záměrem pachatelů není páchat trestnou činnost, totiž vždy chybí subjektivní stránka případného pokračování v trestném činu, tedy společný záměr, který by jednotlivé dílčí útoky spojoval v jediný trestný čin.
51. V souladu s výše uvedeným pokračování v přestupku (trestném činu) nepřichází v úvahu u činů nedbalostních. Tím spíše nelze zkoumat jednotný záměr ani u správních deliktů, u nichž zákon stanoví objektivní odpovědnost. Odpovědnost za spáchání správního deliktu podle § 17 odst. 2 písm. a) zákona o potravinách je koncipována jako objektivní; nepřipadá tak v úvahu pokračování v tomto deliktu, neboť u něj nelze dovodit jednotný záměr, tedy souvislost subjektivní (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 2. 2018, č. j. 29 A 2/2016-68).
52. Soud proto uzavírá, že správní delikt, u něhož zákon zakládá objektivní odpovědnost, nemůže být spáchán jako delikt (přestupek) pokračující podle § 7 zákona o odpovědnosti za přestupky. U těchto deliktů totiž z povahy věci chybí subjektivní stránka případného pokračování v přestupku, tedy společný záměr. Žalovaný proto správně na vytýkané jednání nahlížel jako na osm samostatných skutků.
53. Pokud jde o text výroku rozhodnutí magistrátu a v něm obsažený popis skutků, jehož vady žalobce namítá, má soud především za to, že místo, kde se měl řidič vozidla dopustit protiprávního jednání, je vymezeno nedostatečně. Z početné judikatury správních soudů, která se zabývá otázkou uvedení místa přestupkového jednání ve výroku rozhodnutí, plyne, že posouzení otázky, zda je místo spáchání přestupku určeno ve výroku rozhodnutí dostatečně určitě, odvisí od okolností každého konkrétního případu.
54. V této souvislosti žalobce odkázal na závěry v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42, který se zabýval otázkou přesného označení místa spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, jestliže přestupkové jednání řidiče vozidla spočívalo v neoprávněném parkování. Nejvyšší správní soud dospěl k

závěru, že z výroku správního rozhodnutí ve věci správního deliktu spočívajícího ve stání motorového vozidla bez zaplaceného parkovacího poplatku musí být patrné, že vozidlo stálo vskutku v místě, kde je zaplacení daného poplatku uloženo dopravní značkou. Proto zásadně nestačí uvedení ulice, v níž vozidlo mělo parkovat, jsou-li v dotyčné ulici jak placená místa k parkování,

tak místa neplacená. Uvedený rozsudek řešil případ nedovoleného parkování, kdy místo spáchání bylo uvedeno pouze názvem ulice, kde bylo možné s vozidlem parkovat na více místech. V rozsudku ze dne ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016-39, Nejvyšší správní soud dovedl, že by bylo nedostatečné, pokud by místo spáchání skutku ve správním rozhodnutí bylo vymezeno pouhým odkazem na název ulice, bez informace o tom, že ulice obsahovala zpoplatněná stání po celé délce. Platí zásada, že přesné místo spáchání správního deliktu nelze identifikovat až po analýze fotografií ve správním spise, případně při jejich porovnání se situací na místě.

55. V posuzovaném případě bylo místo, kde se neznámý řidič neřídil dopravní značkou značící vyhrazené parkoviště, označeno ve všech případech jako „v Liberci, v ul. Matoušova“.

Z takto vyjádřeného popisu místa skutku dle přesvědčení soudu nevyplývá, kde přesně se vozidlo v ulici Matoušova v jednotlivých případech nacházelo a že se skutečně nacházelo právě v úseku vyznačeném dopravní značkou jako vyhrazené parkoviště. Žalobce přitom namítá, že režim vyhrazeného parkoviště neplatí v celé ulici Matoušova, přičemž tomuto tvrzení se žalovaný nijak nebránil. Uvedená vada činí správní rozhodnutí magistrátu nesrozumitelným ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Má-li správní orgán místo, kde mělo dojít k protiprávnímu jednání v úseku komunikace označeném dopravní značkou jako vyhrazené parkoviště, dostatečně prokázat spisovým materiálem, nic mu nebrání, aby toto místo přesně popsal ve výroku rozhodnutí tak, aby nevznikaly pochybnosti o tom, že se vozidlo skutečně nacházelo na místě, kde řidič porušil konkrétní povinnost a pravidlo silničního provozu.

56. V rámci popisu skutku ve výroku rozhodnutí naopak nebylo třeba jako negativní podmínku odpovědnosti výslovně uvádět, že porušení pravidel nemělo za následek dopravní nehodu. Z popisu skutku ve výroku rozhodnutí je zřejmé, že jednání řidiče, v jehož důsledku je shledána odpovědnost provozovatele, spočívá jen a pouze v parkování na vyhrazeném parkovišti, kde bylo vozidlo bez parkovací karty umístěno. Z toho logicky plyne, že k žádné nehodě v souvislosti se správním deliktem nedošlo, což správní orgány obou stupňů zmínily v odůvodnění svých rozhodnutí. Neměly ostatně důvodu se k nedostatku dopravní nehody blíže vyjadřovat, když z ničeho nevyplývalo, že by k jakékoli nehodě mělo následkem předmětného porušení pravidel silničního provozu dojít, ani žalobce nic takového netvrdil.

57. Soud má na rozdíl od žalobce za to, že z výroku rozhodnutí magistrátu je, s výhradou nedostatečně přesného vymezení místa skutku, zřejmé, že řidič vozidlo ve všech případech zaparkoval v přesně vymezené době na vyhrazeném parkovišti, které pro něj nebylo určeno, když vozidlo, jak je uvedeno, nebylo řádně označeno, tedy chyběla zde parkovací karta,

jež by řidiče opravňovala k využití parkovacího místa. Povinnost, kterou řidič porušil, pro něj plynula z § 4 písm. c) a § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu. Nebylo proto třeba, aby magistrát ve výroku rozhodnutí výslovně odkázal na nařízení statutárního města Liberce č. 1/2012, neboť smyslem § 68 odst. 2 správního řádu nepochybně není uvést úplný výčet veškerých pro věc relevantních ustanovení právních předpisů. Z téhož důvodu není pochybením, pokud magistrát ve výroku rozhodnutí nezmínil § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Ustanovení zákona o silničním provozu obsahující kritéria, ke kterým správní orgán přihlíží při své správní úvaze o výměře sankce za správní delikt, nelze vnímat jako ustanovení, podle kterého by byla žalobci pokuta za správní delikt přímo uložena.

58. Z § 68 odst. 2 správního řádu plyne, že součástí výroku o správním deliktu musí být též právní ustanovení, podle kterých byla uložena sankce za daný správní delikt. V posuzované věci magistrát uvedl, že pokutu ukládá ve výši 2 500 Kč podle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení, ve znění ke dni spáchání správního deliktu, se za správní delikt podle odstavce 1 uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyšuje 10 000 Kč. Z uvedeného vyplývá, že o konkrétní výši pokuty, která se za správní delikt provozovateli ukládá, se rozhoduje podle sazby pokuty za určitý přestupek. Toto ustanovení, podle kterého je pokuta s odkazem na § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, ukládána, má být součástí výrokové části rozhodnutí. Pokud toto ustanovení [konkrétně § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu] magistrát ve výroku rozhodnutí neuvedl, postupoval v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu. Přestože Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 As 322/2017-29, neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí trpícího totožnou vadou, učinil tak proto, že napadené rozhodnutí v jiném ohledu vadné nebylo a Nejvyšší správní soud konstatoval, že zrušení rozhodnutí by jen pro tuto vadu bylo nepřiměřeně přísné a přepjatě formální. V daném případě je však dán důvod ke zrušení rozhodnutí žalovaného v podobě nedostatečné specifikace místa spáchání deliktu a neuvedení § 125g odst. 3 ve výroku rozhodnutí, proto soud současně žalovanému vytýká i absenci § 125c odst. 5 písm. g) ve výroku rozhodnutí.

59. Výrokem rozhodnutí magistrátu byla žalobci závazně uložena pokuta, která je ze zákona splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí (§ 125e odst. 7 zákona o silničním provozu v rozhodném znění). Zmínku o způsobu úhrady peněžitě částky na specifikovaný účet správního orgánu složenkou nebo převodem z účtu nelze vnímat jako kategorické omezení možnosti žalobce postupovat dle § 163 odst. 3 daňového řádu, nýbrž jako snahu správního orgánu informovat žalobce o nejběžnějších způsobech úhrady peněžitého plnění. Způsoby, kterými lze pokutu a náklady správního řízení zaplatit, nepovažuje soud za náležitost, kterou by musel výrok rozhodnutí dle § 68 odst. 2 správního řádu obsahovat. Pokud informaci o některých způsobech úhrady správní orgán I. stupně v projednávaném případě zařadil zcela na konec výrokové části rozhodnutí, považuje

soud jeho postup
za nesprávný, ovšem nikoli sám o sobě způsobující nesrozumitelnost výroku či
nezákonnost rozhodnutí jako celku.

60. Pokud dle žalobce mělo tvrzenými nedostatky výroku rozhodnutí magistrátu trpět i oznámení o zahájení řízení, soud konstatuje, že řízení o správních deliktech provozovatele vozidla bylo vůči žalobci zahájeno vydáním příkazů. Samostatné oznámení o zahájení řízení se proto žalobci nedoručovalo. Není povinností správního orgánu již na počátku řízení sestavit dále nezměnitelný popis skutku. Naopak je běžné a žádoucí, aby zejména v důsledku prokazování skutkového stavu, k němuž ve správním řízení dochází, byl popis předmětného skutku, jakož i celý výsledný výrok o správním deliktu, precizován. Žalobce nebyl v důsledku způsobu zahájení řízení zkrácen na právu řádně se hájit. O aktivní hájení svých práv v podobě konkrétních tvrzení, důkazních návrhů apod. se žalobce ostatně příliš nestaral, jak bylo popsáno výše.

V. Závěr a náklady řízení

61. Vzhledem k tomu, že část žalobních námitek shledal soud důvodnou, zrušil postupem podle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení a nezákonnost a věc mu podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, a to bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s. Protože důvodem postupu soudu byly zásadní vady výroku prvostupňového rozhodnutí, využil soud možnosti dané mu § 78 odst. 3 s. ř. s. a zrušil i prvostupňové rozhodnutí magistrátu.
62. V dalším řízení jsou správní orgány vysloveným právním názorem soudu vázány dle § 78 odst. 5 s. ř. s. Bude tedy povinností magistrátu jako správního orgánu I. stupně upřesnit místo deliktního jednání tak, aby bylo z výrokové části zřejmé, že daný úsek pozemní komunikace spadá do působnosti konkrétního dopravního značení. Správní orgán I. stupně též do výroku rozhodnutí doplní § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu a ustanovení tohoto zákona, podle kterého, odkazem § 125f odst. 3 ukládá pokutu za správní delikt.
63. Soud poznamenává, že nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce a požadavek na anonymizaci rozhodnutí ve věci, není na místě v rozsudku vypořádávat, neboť se nejedná o žalobní body. Soud pouze na okraj konstatuje, že publikace rozhodnutí na webových stránkách Nejvyššího správního soudu není v kompetenci krajského soudu.
64. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
V souzeném případě byl žalobce úspěšný, proto mu soud proti žalovanému přiznal

právo
na náhradu nákladů řízení.

65. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu dle příslušné položky sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč, odměnou právního zástupce za 2 úkony právní služby v celkové výši 6 200 Kč [2 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu] a náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 x 300 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu). Osvědčení o registraci advokáta k DPH nebylo předloženo. Celkem tak náhrada nákladů řízení činí 9 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 17. října 2018

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu